

Dr. Gyarmati László
(1921—1980)

1980. szeptember elsején elhunyt dr. Gyarmati László egyetemi tanár, a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Gyógyszerésztudományi Karának dékánhelyettese, és a Gyógyszerészeti Intézetének igazgatója, a kémiai tudományok kandidátusa, a Magyar Néphadsereg gyógyszerész alezredese.

Halálával jelentős veszteség érte az egyetemi oktatást, kutatást, a gyógyszerész társadalmat. Neve, munkásságának 30 éve alatt eggyé vált a hazai toxikológiai biofarmáciai kutatással, valamint az ezen a területen folyó oktatással, továbbképzéssel

Gyarmati László 1921. április 18-án született Balassagyarmaton. Gyógyszerészi és vegyészmérnöki diplomája megszerzése után, 1949 nyarán megbízást kapott a budapesti Gyógyszerészkar Tanulmányi Osztályának megszervezésére, melynek 1950 őszéig vezetője volt.

Már fiatalon bekapcsolódott a Magyar Kommunista Párt munkájába, sokat tevékenykedett a korszak haladó ifjúsági mozgalmaiban, nagy része volt az egyetemi közélet demokratizálásában.

1950-ben a Gyógyszeripari Kutató Intézet munkatársa lett. Kutatási témája a hazai morfingyártás melléktermékeiben a mellék-alkaloidok meghatározása és kinyerése volt, különös tekintettel a tebainra.

Kutatómunkáját később hivatásos tisztként folytatta, a Magyar Néphadsereg Egészségügyi Szolgálatának Kutató Intézeteiben, mellette az Egészségügyi Tisztai Iskolán oktatott.

Kandidátusi értekezése, „Adatok az alkaloid jellegű vegyületek toxikológiai és farmakológiai analiziséhez” címmel, összefoglalta addigi kutatási eredményét. Ehhez kapcsolódott a társszerzőként írt „Gyakorlati toxikológia” c. könyve, az első korszerű magyar nyelvű szakirodalmi munka, amely a részletes és rendszeres toxikológiai analízisre is kitér.

1970. november 1-vel tanszékvezető egyetemi tanárrá, a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Gyógyszerészeti Intézetének igazgatójává nevezték ki. Kutatómunkájának fő iránya a biofarmácia, a gyógyszerforma és gyógyszerhatás összefüggésének vizsgálata volt. A gyógyszerek biotranszformációja területén a hazai vegyületekkel elért eredményei nemzetközi értelemben kiemelkedők voltak.

Munkáját élethivatásának tekintette. Kiegyensúlyozott, derűs egyéniségét az egyszerű életstílus, őszinte szívélyesség jellemezte. Nem nagy szavakkal, hanem személyes példamutatással, meleg emberi érzésekkel tartotta a kapcsolatot környezetével.

Sokoldalú érdeklődését és képességét számos társadalmi megbízatás jelezte. 1974-től több cikluson keresztül a MTA Tudományos Minősítő Bizottság, Szerveskémiai Albizottságának, valamint az Egészségügyi Tudományos Tanács, Klinikai Farmakológiai és Törzskönyvezési Bizottságának tagja.

Lelkes odaadó munkát végzett a Magyar Néphadsereg Orvosi Tudományos Tanácsában, a Szakgyógyszerész Vizsgabizottság Elnökségében, a „Gyógyszerészet”, és az „Acta Pharmaceutica Hungarica” szerkesztésében.

Tudományoszeretete nem volt öncélú. Élete utolsó napjáig töretlen szorgalommal dolgozott, segített és tanított.

Emlékét megőrizzük.

dr. Rácz István